

DEN NATIONALE SCENE

Dyrene i Hakkebakke skogen

Eventyrspill i 14 bilder
AV THORBJØRN EGNER

Program Kr. 20,-

EGNER

DET NYE MØTET I SKOGEN

Hadde ikke Morten Skogmus blitt så sint fordi Petter Pinnsvin holdt på å spise opp hans elskede bestemor så er det ikke sikkert det hadde kommet en ny lov i Hakkebakkeskogen. Men sånn ble det. Morten fikk med seg Klatremus og gikk til Bamsefar, det sterkeste dyret i skogen, og så samlet de alle dyrene til et stort møte. Og der ble de enige om - i hvertfall var det flertall for det - at ingen skulle få spise hverandre mer. I Hakkebakkeskogen vedtar dyrene altså en naturstridig lov for å beskytte de dyrene det spises mest av i Hakkebakkeskogen, nemlig musene. Med det tror de at alle skal få det bedre.

Dette ligner veldig mye på hvordan man bygger opp en velferdsstat. Menneskenes verdenssamfunn har jo også sine naturlover, lover som gjør at de sterkeste vinner. De som er økonomisk sterkest vinner mest. For å ta vare på de som står svakest må man altså vedta "naturstridige" lover. De som har mye penger må gi mer til fellesskapet enn de som har lite. Og så må fellesskapet hjelpe alle de som trenger hjelp. Sånn kan man i demokratiske former gi de fleste et bedre liv. Det hele begynner med at noen er fortørnet over urettferdighet og så samler kreftene til glede for flertallet. Sånn har det blitt gratis skolegang og legehjelp til alle her i landet. Og sånn har vi til og med fått teaterbillettpriser som gjør at flest mulig kan gå mye i teater hvis de vil.

Men alle medaljer har en bakside. I Hakkebakkeskogen var det noen som ikke fikk det bedre etter at loven ble vedtatt. De dyrene som vanligvis ikke spiste dyr klarte seg jo omtrent som før, mens de som pleide å spise dyr fikk det verre. Lure Mikkell Rev ble venner med Stabbursmusa og dermed fikk han seg litt spekekjøtt i det minste. Men Petter Pinnsvin gikk det verre med. Ikke var han særlig lur, og ikke ble han særlig mett. Sånn var det før loven, og verre ble det etterpå. Han var ikke lur nok til å skaffe seg de riktige vennene og ikke klarte han å gå over til grønnsaker heller. Så mens alle de andre ropte hurra og feiret seg selv og Bamsefar som fylte 50 år, så hadde Petter Pinnsvin det ikke særlig bra.

På samme måte har velferdssamfunnet laget seg lover og regler som kommer noen mer til gode enn andre. En ny urettferdighet har oppstått. Denne urettferdigheten går lite ut over de som klarer seg bra eller veldig bra. Til gjengjeld blir det verre for de som allerede har det slitomt, eller som er svært uheldige fra fødselen av. Det er dette forskerne kaller fattigdomsutviklingen.

Fenomenet sprer seg for tiden. Bildene fra borgerkriger i Afrika, fra gatebarn i Sør-Amerika er bevis nok.

Men også i Europa bor stadig flere i pappesker på gaten, stadig flere er syke og uten hjelp fordi fellesskapet ikke har tatt seg råd til å hjelpe alle. Selv om vårt norske velferdssamfunn gir bedre beskyttelse, så begynner forskjellene å bli store fra kommune til kommune. Vi er mer enn på lenge avhengig av at vi alle tar del i samfunnsdebatten og det politiske liv. Vi er bortskjemt med at andre tar beslutningen for oss. Nå er tiden igjen inne for oss til å bestemme om vi vil yte noe mer for å sikre *alle* en rettferdig bit av velferdskaka. Dersom vi utsetter diskusjonen kan urettferdighetene bli så store at naturkreftene tar over igjen. Det har de gjort andre steder i verden. Jungelloven er på fremmarsj. Da kan det bli mange som taper mye og få som vinner desto mer.

Kanskje må også dyrene i Hakkebakkeskogen snart ha et nytt møte, og det kan bli en meget vanskelig diskusjon - også for dem.

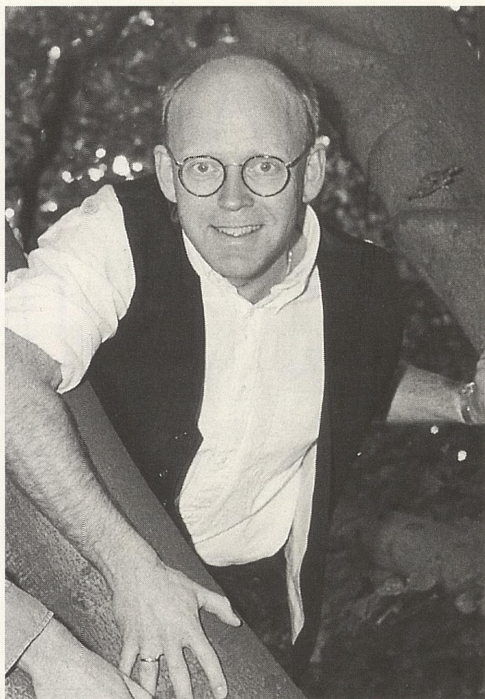

Foto: Trygve Schönfelder

TROND-VIGGO TORGERSEN

VELKOMMEN TIL HAKKEBAKSKOGEN

Morten Skogmus er den flittigste av de små dyrene i Hakkebakkeskogen. Han er en klok og fornuftig mus som samler nøtter og kongler så han også har nøtter når det blir vinter i skogen. Hans gode venn Klatremus er helt annerledes, han liker best å bare dikte og synge og spille på gitar — og gå på besøk. «De andre samler nøtter og har i sine hus — men jeg vil heller være — en liten og doven mus — fade-rullan dei,» synger Klatremus om seg selv.

«Du skulle heller dikte en nøtteplukkervise, den ville være mere nyttig,» sa Morten til ham. Hva svarte Klatremus til det? «Nytte meg her og nytte meg der — noen *er* og noen *er* ikke!» svarte han. Morten skjønnte ikke riktig hva han mente med det.

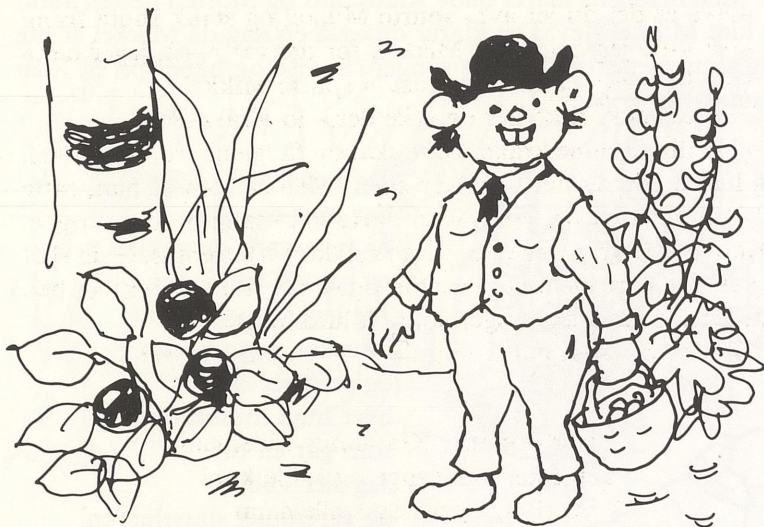
I Hakkebakkeskogen bor også Bamsefar og Bjørnemor og vesle Brumlemann, her bor baker Harepus og Bakergutten, og her bor også bestemor Skogmus som er bestemoren til Morten. Her bor Ugla og Petter Pinnsvin og Kråke-Per og mange fler. Noen er snille og fredelige, og noen er ikke helt til å stole på. Og reven er den verste. Han lusker mellom buskene og er sulten og tenker ikke på annet enn å spise opp dem som er mindre enn seg.

Men heldigvis klarer både Klatremus og Morten nesten alltid å lure Mikkel Rev. Det klarer de også en dag da Mikkel er ute og snuser etter mat — og synger sin vise og håper på en liten musestek.

Jeg heter Mikkel Rev,
har reve-nesegrev
og revesvans og vakker pels
og går på tærne hev.
Jeg legger meg på lur
i busker, stein og ur,
og snapper opp
hver liten musekropp
som går en tur.
Jeg sier «bøh!»
og skremmer muselurven
og roper:
«Gi meg det du har i kurven!»
Og sier musa nei
og prøver å fly sin vei — huit!
Så en og to og tre og PLUPP!
— er musa spist av meg.

Når jeg går ut på jakt
i all min røde prakt,
har skogens alle småkryp
ikke stort de skal ha sagt!
Da skjelver de av skrekk
og flyr forskrekket vekk,
og alle er så redd for meg
fordi jeg er så kjekk.
Men hysj! — nå syns jeg
at jeg hører nogen!
Der kommer Morten Skogmus
gjennom skogen!
Vær stille alle der —
så gjemmer jeg meg her,
og ligger her med krumme tær
til han er ganske nær. Hysj!

Og ganske riktig. Det var Morten Skogmus som kom bortover stien. Han hadde vært hos baker Harepus og kjøpt kaker. «Nå håper jeg bare at jeg ikke møter Mikkkel Rev på veien, for han er fryktelig,» sa Morten til seg selv.

Akkurat da sprang Mikkkel frem fra buskene.

«Hva var det du sa!» ropte han.

«Jeg bare sa god dag, herr Mikkkel,» svarte Morten forskrekket.

«Hva har du i kurven din?» spurte Mikkkel.

«Det er bare noen kaker,» svarte Morten.

«La meg få dem,» sa Mikkkel.

«Nei, du kan ikke det, for min bestemor kommer på besøk.»

«Hit med kakene! sier jeg.»

«Nei,» svarte Morten og løp avsted. Mikkkel løp etter. Tre ganger løp de rundt det store treet og Mikkkel var snart like i helene på Morten.

Men Kråke-Per, som satt oppe i et tre og så på, syntes synd på stakkars Morten og ropte så høyt han kunne: «Pass dere gutter — pass dere gutter! Det står en jeger like bak treet der!»

Mikkkel bråstanset og så seg forskrekket omkring. «Da er det best jeg gjemmer meg,» sa han og sprang inn mellom buskene, mens Morten løp hjemover.

Da lo Kråke-Per: «Ha ha ha!»

«Hva er det du ler av?» spurte Mikkel og stakk snuta fram.
«Nå lurte jeg deg godt, Mikkel, for det var ingen jeger der.»
«Og hvor er det blitt av musa?» spurte Mikkel.
«Borte vekk. Ikke her og ikke der,» lo Kråke-Per.
«Hå din dumme kråke, dette skal du få igjen!» ropte Mikkel, og lusket fornærmet bortover stien. Men så stanset han, satte labben bak øret og lyttet. Han hørte musesang borte i skogen.
«Heisan, der kommer en til. Det er sikkert Klatremus. Ham skal jeg ta. Jeg bare gjemmer meg her og venter til han kommer helt hit. Denne gang skal ingen klare å lure meg!»

Og det var Klatremus som kom — glad og syngende:

Her kommer Klatremus Lillemann,
en mus som synge og spille kan!
En riktig synge og spillemann
det er Klatremus Lillemann!
Tralalalala tralalalala
tralalalala tralalalala!

Da fikk han øye på Mikkel: «Å hjelpe meg! Der ser jeg halen på reven.» Klatremus løp mot det store treet, men Mikkel var like etter ham. «Nå har jeg deg!» ropte Mikkel, men innen han fikk sagt noe mer, satt Klatremus høyt oppe i treet.

Mikkel forsøkte å klatre etter, men det klarte han ikke. «Fillemus!» ropte han, og viftet med labben opp mot treet.

Klatremus titter ned på ham: «Er det ikke sørgelig at rever ikke kan klatre i trær?»

«Ti stille med deg. Jeg skal nok ta deg!»

«Hvor lenge skal jeg vente på det da, Mikkel?»

«Jeg sitter her til du faller ned, selv om jeg skal sitte her en hel uke,» sa reven.

«Det var jammen lenge,» sa Klatremus. «Da tror jeg nesten jeg vil dikte en liten vise mens jeg venter.» Han diktet, og det var stille en stund. Så kikket han ned på reven og sa:

«Hallo Mikkel, er du der?»

«Kom hit ned hvis du vil snakke med meg,» svarte Mikkel

«Jeg liker meg bedre her oppe, men jeg ville bare spørre deg om noe.»

«Så spør da!»

«Jeg ville spørre om det gjør noe om jeg synger en liten vise mens vi venter.»

«Neida. Det ville være hyggelig det,» sa Mikkel og smilte lurt, for han tenkte som så at når Klatremus begynner å synge, så blir han kanskje så ivrig at han faller ned. «Bare syng du,» sa han.

«Det er ikke sikkert du vil like sangen så godt,» sa Klatremus.

«Hvorfor ikke det?» spurte reven.

«Fordi den er så sørgelig,» sa Klatremus, «især for rever.»

VISEN OM REVEN

Jeg synge vil en vise
alt om en revefyr,
som gjerne ville spise
opp alle skogens dyr.
Og visen er så sørgelig,
og visen er så trist,
for bom fallera fadderullan dei.
Det gikk så galt til sist.

En dag da reven jaget
rundt skogens musehus,
han plutselig oppdaget
en lystig liten mus.
Nå tar jeg deg sa reven,
men musa sprang av sted.
Og bom fallera fadderullan dei
satt musa i et tre.

Og det ble svært til leven
ja, det skal være visst.
Men bare vent, sa reven,
jeg tar deg nok til sist.
Og Mikkel tenkte ved seg selv:
Jeg venter her ved tre
til bom fallera fadderullan dei
til musa faller ned.

Men Mikkel måtte vente
i både dag og natt.
Og vet du hva som hendte
den femte dag han satt?
Da Mikkel skulle reise seg
uti sin sult og nød,
så bom fallera fadderullan dei,
så var han jammen død.

«Var ikke det en spennende vise, Mikkel?»

«Det er det verste sludder jeg har hørt.»

«Da skjønner ikke du deg mye på sang.»

«Jeg skjønner så mye som jeg *vil* skjønne,» sa Mikkel, «og nå spiser jeg deg snart opp.»

«Er du så forferdelig sulten da? Her skal du få en kongle å vente med så lenge,» sa Klatremus og slapp en stor kongle i hodet på reven.

«Nå holder du opp med det der, eller så...»

«Eller så hva da?» spurte Klatremus.

«Det kan være det samme,» sa Mikkel og satte seg ned ved treet for å vente på at Klatremus skulle falle ned.

Så sa de ikke noe på en lang stund. Reven begynte nesten å kjede seg litt, og Klatremus lengtet hjem til den gode sengen sin. Og da han tenkte på sengen, kom han til å tenke på en liten vise som moren hans hadde sunget for å få ham til å sove den gang han bare var en bitteliten mus. Og — akkurat da han tenkte på musemor og voggevise, fikk han en god idé:

«Hallo Mikkel,» sa han, «nå skal du få høre en liten sang som jeg lærte av mora mi da jeg var liten. Kanskje du vil like den bedre enn du likte den første sangen. Hør nå!»

So ro Lilleman — nå er dagen over.

Alle mus i alle land — ligger nå og sover.

So og ro og tipp på tå, sov min vesle pode.

Reven sover også nå — med halen under hodet.

«Var ikke det en pen sang?» spurte Klatremus.

«Mm,» sa Mikkel, «den var ikke så verst.»

«Skal jeg synge den en gang til?»

«Det kan du godt,» sa Mikkel og gjespet.

Klatremus sang voggevisen en gang til, og etterpå tippet han ned på reven igjen og sa: «Skal jeg synge mer for deg, rev?» Men Mikkel svarte ikke, for han satt alt og snorket og sov.

«Det var det jeg tenkte,» sa Klatremus til seg selv. han klatret ned av treet, listet seg stille forbi reven og gikk glad og fornøyd hjemover.

Litt etter våknet Mikkel.

«Det var en vakker vise du sang for litt siden,» sa han. Men han fikk ikke noe svar. «Mm, jeg vil gjerne du skal synge den en gang til,» sa han så høyt han kunne. Men enda var det ingen som svarte. Da ble reven ergelig og reiste seg opp.

«Hei du, du skal ikke sitte der og late som du ikke er der, for jeg ser deg nok!»

Da ingen svarte på det heller, skjønte reven at musa ikke var der mer. «Søren også,» sa han til seg selv, «nå er jeg blitt lurt enda en gang. Den dumme musa fikk narret meg til å sove.» Nå var han sint. «Vel,» sa han, «da går jeg i stedet til baker Harepus og spiser opp alle kakene hans. Det gjør jeg!»

Forts. s. 15

”REVESONEN”

- ikke for de aller minste?

Ikke alle dyrene i Hakkebakkeskogen er venner. Og ikke alle er like snille, heller. Reven, for eksempel - Mikkel Rev - han er litt lur og ganske slem. Og når han plutselig titter frem kan det bli nifst.

Siden revehiet i ”Dyrene i Hakkebakkeskogen” på Den Nationale Scene nå er plassert helt fremme på scenekanten, kaller vi de publikumplassene som er nærmest hiet for ”revesonen”. Her kan det nesten bli *for* spennende å sitte - i alle fall for de aller minste. Men kanskje er det slik at akkurat *du* er tøff nok til å sitte akkurat *her*?

”Revesonen” vil bli merket med dette skiltet:

Dyrene i Hakkebakkeskogen

av Thorbjørn Egner,

med musikk av Christian Hartmann

Regi: Trond-Viggo Torgersen
Scenografi: Thorbjørn Egner
Scenografisk bistand: Anne Karine Skåtun
Musikalsk ledelse: Knut Skodvin

Musikere:

Jan Kåre Hystad, klarinett
Oddbjørn Hanto / Harald Dahlstrøm, piano
Knut Skodvin, kontrabass
Harald Mæland, slagverk
Eirik Oliver, fløyte

Inspisient: Bastiaan van der Pas
Lys: Ketil Sunde
Rekvisitør: Torunn Myrva
Repetitør: Oddbjørn Hanto / Helge Lilletvedt
Sufflør: Marit Sognnes

Premiere på Store Scene lørdag 10. september 1994.

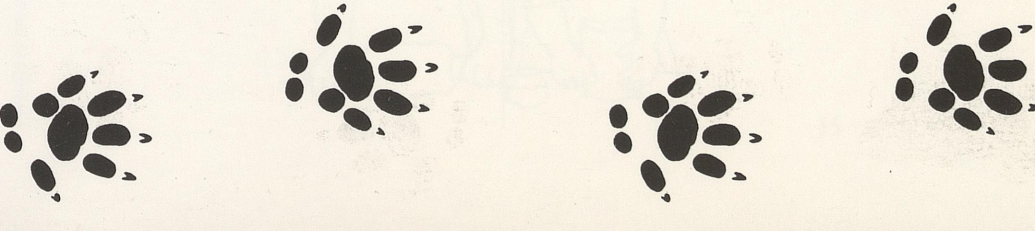

Ensemblet:

MIKKEL REV	- Gerald Pettersen
KLATREMUS	- Fridtjov Såheim
MORTEN SKOGMUS	- Anders Mordal
BESTEMOR SKOGMUS / LISE	- Marianne Nielsen
BAKERMESTER HAREPUS	- Merete Armand
BAKERGUTTEN / TOM	- Odd Tank-Nielsen / Turid Gunnes / Liv Helöe

PETTER PINNSVIN / HUNDEN HANNIBAL	- Janny Hoff Brekke
DEN STORE ELGEN / MANNEN PÅ GÅRDEN	- Gjert Haga
BAMSEFAR	- Stig Ryste Amdam
BJØRNEMOR	- Ragnhild Hiorthøy
BRUMLEMANN	- Kim Kalsås
KONEN PÅ GÅRDEN / UGLA	- Rhine Skaanes
STABBURSMUSA / KRÅKE-PER	- Torild Alræk

LÆR DEG SPORENE

Nå kan du få din egen samling med "autografer" av de dyrene som trasker omkring i Hakkebakkeskogen.

I teatret finner du egne spor-stasjoner. Her kan du få stemplet dyrenes fotefar inn i programmet. Det er anledning til å stemple både før og etter forestillingen, og i pausen.

Klatremus

Mikkel Rev

Bamsefar i lia

Bakermester Harepus

Den store Elgen

Petter Pinnsvin

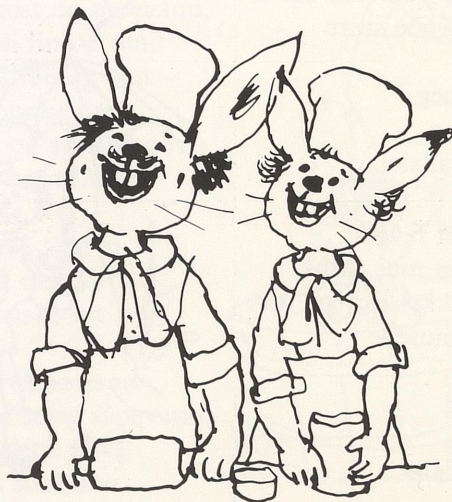
Hos baker Harepus har bakergutten nettopp bakt pepperkaker for første gang, og det er blitt noen rare pepperkaker, for bakergutten har hatt en hel kilo pepper i pepperkakedeigen, og så skulle det bare være en teskje pepper.

Baker Harepus var ganske forskrekket da han smakte på kakene og holdt nesten på å miste pusten. Men aldri så galt, så er det godt for noe. Da bakergutten ser at reven kommer, setter Harepus og bakergutten fram på disken brettet med alle de dobbeltprepte pepperkakene, og klarer sannelig å lure Mikkel ganske godt — et stykke ut i første akt.

BAKERMESTER HAREPUS

Bakermester Harepus
er en dyktig baker.
I sitt kakebakerhus
baker baker Harepus
mange gode kaker.
Her er kaker nok å få
for en hel familie,
noen store, noen små,
noen er med sukker på
og noen med vanilje.

Harepus har wienerbrød,
kjeks og mazariner,
sukkerbrød med sukkerstrø,
hvetebrød med fuglefrø
og boller med rosiner.
Bakermester Harepus
har så gode kaker.
Gid jeg var en bakermus
i et kakebakerhus
hos en kakebaker.

PETTER PINNSVINS LILLE VISE

Snuse her
og snuse der,
nå må jeg
ha litt å spise.
Hei små mus
kom her — kom her!
Hør på Petter
Pinnsvins vise.

BESTEMOR SKOGMUS VISE

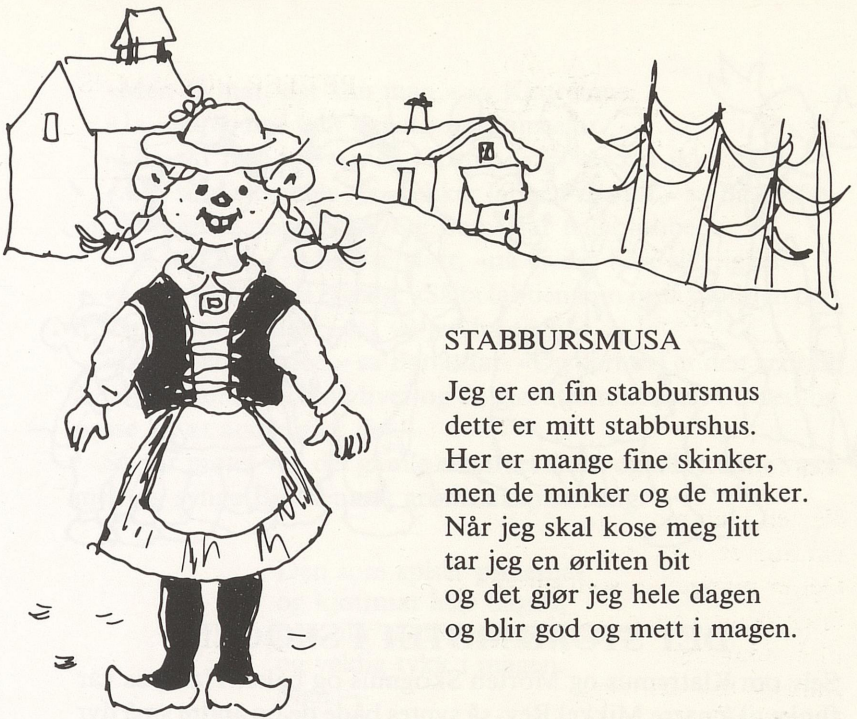
Når en liten mus skal ut å gå
må hun se seg for og passe på.
Det er mange her som ønsker at
få en deilig liten musestek
til middagsmat.
Kanskje blir det meg,
kanskje blir det deg,
kanskje blir det trallalei.

Gamle Ugle sitter i et tre
og hun passer på og følger med
og hun lurar nok på hvem det er
som går under denne store
paraplyen her.
Kanskje er det meg
kanskje er det deg,
kanskje er det trallalei.

Borti skogen er et revehi,
der går aldri noen mus forbi,
for der ligger Mikkel Rev på lur
og vil spise alle musene
som går en tur.
han vil spise meg
han vil spise deg,
han vil spise trallalei

STABBURSMUSA

Jeg er en fin stabbursmus
dette er mitt stabburshus.
Her er mange fine skinker,
men de minker og de minker.
Når jeg skal kose meg litt
tar jeg en ørliten bit
og det gjør jeg hele dagen
og blir god og mett i magen.

VASKEVISE FOR SMÅBJØRNER

Vaske vesle Brumlemann
med klut og kost og såpevann,
Brumle skal bli fin og ren,
han skal bli så ren og pen.
Vaske her og vaske der
på stygge ben og svarte knær,
nei og nei! så svart du er
på alle dine tær.
Se på meg og så skal vi
skrubbe litt på nesa di
og så skal vi vaske litt
vesle øret ditt.
Vaske vesle Brumlemann
med klut og kost og såpevann.
Ingen bjørn i dette land
skal bli så ren som han.

DET STORE MØTET I SKOGEN

Selv om Klatremus og Morten Skogmus og baker Harepus var flinke til å narre Mikkel Rev, så syntes både de og andre små dyr det var leit at det skulle være så utrygt i skogen. Og lille, kloke Morten Skogmus laget en lov som han ville skulle gjelde for alle dyrene i Hakkebakkeskogen. Og Morten og Klatremus gikk til Bamsefar for å vise ham loven.

«Det er en virkelig god lov», sa Bamsefar, og han bestemte at neste morgen skulle alle dyrene i skogen komme til møte ved det gamle eiketreet. Og alle kom, også Mikkel Rev.

«Kjære allesammen,» sa Bamsefar, «denne skogen vår er en hyggelig skog. Her kunne vi ha det godt både store og små, hvis alle kunne holde fred og være vennlige mot hverandre.»

«Det er sant,» sa den store elgen. «Her kan vi ha det godt!»

«Ja,» sa Bamsefar, «Og nå vil Morten Skogmus lese opp en lov, som han og jeg vil skal gjelde for alle her i skogen. Vær så god Morten!»

Og Morten leser: «1. Alle dyrene i Hakkebakkeskogen skal være venner. 2. Ingen har lov til å spise hverandre.»

«Sludder og vås,» ropte Mikkel.

«Nå må ikke du avbryte,» sa Bamsefar. «Les videre, Morten.»

Og Morten leser videre: «Den som er doven og ikke finner mat selv, må ikke ta mat fra andre.»

«Men få mat, det kan man,» sa Klatremus.

«Ja, det er noe helt annet,» sa Bamsefar.

«Det var hele loven,» sa Morten. «Så var det ikke mere.»

«Alle som stemmer «ja» rekker labben i været,» sa Bamsefar, og det gjorde nesten alle. Og Bamsefar teller labbene.

«Nå Mikkel,» sa han til slutt, «nå er det bare deg igjen!»

«Jaja,» sa Mikkel ergelig. «Så ta labben min også da! Men den loven er noe sludder, det vil jeg ha sagt.»

«Loven er god den,» sa Bamsefar. «Og dermed er den vedtatt av alle sammen. Så må hver og en gjøre som det står i loven og passe på at andre gjør det.»

Så var møtet ved det gamle eiketreet slutt, og alle kunne være med og synge Bjørnemors grønnssakspisersang.

Den som spiser pølsemat
og kjøttmat hele dagen,
han blir så doven og så lat
og veldig tykk i magen.

Men —

den som spiser gulerøtter
knekkebrød og peppernøtter
tyttebær og bjørnebær
og kålrot og persille,
han blir så passe mett i magen
glad og lystig hele dagen
og så lett i bena
at han ikke kan stå stille.

Den som vil ha bare kjøtt
og spiser sine venner —
han blir så doven og så trøtt
og får så stygge tenner.

Men —

den som spiser gulerøtter
knekkebrød og peppernøtter
tyttebær og bjørnebær
og kålrot og persille —
han blir så snill mot dem han kjenner
og får mange gode venner
og får like fine tenner
som en krokodille.

BRUMLEMANN BLIR RØVET

Det var jammen godt at dyrene hadde bestemt seg til å være venner, for en dag blir vesle Brumlemann røvet av mannen og kona på bondegården. De var ute på revejakt, men så fikk de se Brumlemann som satt på en stubbe. De fanget vesle Brumlemann og tok ham med til gården. Der stengte de ham inne på stabburet, for de ville selge bjørnungen til et sirkus.

Det blir stor sorg i skogen da dyrene oppdager at Brumlemann er borte. Ingen vet hvor det er blitt av ham, men Mikkel klarer å snuse opp at mannen og kona har tatt ham med seg til bondegården og stengt ham inne på stabburet. Der kan ikke Mikkel komme inn, for stabbursdøra er låst med en krok, og foran døra ligger den store vakthunden Hannibal.

«Dette blir en vanskelig sak,» sier Bamsefar ulykkelig.

«Jeg tror jeg vet hvordan vi skal gjøre det,» sier Mikkel. «Hør her: Det viktigste er å få vekk hunden, og det skal jeg klare. Og du, Klatremus, kan du greie å få kroken av døra?»

«Det skal jeg greie hvis ikke bikkja er der.»

«Vel, da er saken klar,» sier Mikkel. «Hør her: Nå løper jeg ned til den andre siden av bondegården, og når jeg kommer dit setter jeg meg ned og hylar så kraftig jeg kan. Da vil bikkja oppdage meg, og så farer bikkja nedover bakken og bjeffer som han pleier. Og du Klatremus, og du Morten: Med det samme dere hører at hunden løper etter meg, så piler dere bort til stabburet, vipper kroken av døra, og løper avsted med Brumlemann!»

«Det skal vi greie,» sier Klatremus.

Og alt går etter planen. Mikkel uler nede i bakken, og hunden Hannibal farer bjeffende etter ham. Klatremus og Morten stormer fram til stabburet, vipper kroken av døra, redder Brumlemann og løper hjem med ham til Bjørnemor og Bamsefar. Og det blir stor glede i skogen.

Litt etter kommer også Mikkel heseblesende tilbake etter sin lange løpetur. «Det er det verste jeg har vært med på! Den fæle bikkja har løpt etter meg nesten rundt i hele landet. Men endelig slapp jeg fra ham nede ved det gamle revehiet, for der smatt jeg inn den ene veien og ut den andre, men det så ikke den dumme bikkja, og nå står den der og bjeffer enda.»

Da ler alle godt, og Mikkel får en god klem av Bjørnemor: «Ja du Mikkel, du Mikkel, du er en — en — ja det er du det.»

«Dette gikk riktig bra,» brummer Bamsefar lykkelig.

«Sånn er det når vi alle holder sammen,» sier kloke Morten Skogmus. «Hadde ikke reven og ugla og du og jeg og alle sammen vært venner, så kunne vi ikke ha reddet Brumlemann på denne måten.»

«Det er sant,» sier Bamsefar, «og nå vil vi ha en riktig hurrafest i skogen, og feire at alt gikk så godt, og at vi alle er så gode venner.»

«Da synes jeg at vi skal slå sammen to gode ting og feire Bamsefars femtiårsdag med det samme, for den er omtrent på denne tida,» foreslår Bjørnemor.

Og slik endte alt i lykke og glede og hei hurra for Bamsefar og alle sammen.

BAMSENS FØDSELSDAG

I skogen skulle være fest
hos Bamsefar i lia,
for Bamse fyller femti år
omtrent på denne tia.
Gamle snille Bamsen vår
fyller femti år i år.
Hei hurra for bamsefar
som er så snill og rar.

Og dagen kom med fuglesang
det var et helt orkester.
Og Bamse gikk og hilste pent
på alle sine gjester.
Bamsefar!
God dag, god dag!
Det er Bamses dag i dag.
Hei hurra for Bamsefar
som er så snill og rar.

Av musene fikk Bamsefar
en kjærlighet på pinne.
Den kan du slikke på til vinteren
mens du ligger inne.
Den skal onkel Bamse ha
den vil smake veldig bra.
Hipp hurra for Bamsefar
som er så snill og rar.

Og Harepus og frue
hadde med seg fire krukker.
Og det var blåbærsyltetøy
med mye deilig sukker.
Syltetøy skal Bamse ha
det vil smake veldig bra.
Hei hurra for Bamsefar
som er så snill og rar.

Den store elgen reiste seg
og ristet litt på vamsen.
Og holdt en vakker tale
for den gamle snille bamsen.
Kjære gamle Bamsen vår
du er femti år i år.
Hipp hurra for Bamsefar
som er så snill og rar.

Og alle dyra klappet
for den veldig fine talen.
Og reven gråt en tåre
som han tørket bort med halen.
Gamle snille Bamsemann
beste bjørn i dette land.
Hipp hurra for Bamsefar
som er så snill og rar.

Men så sa vesle Harepus:
Se bamsen våres sover.
Da skjønnte alle dyrene
at nå var festen over.
Det har vært en deilig dag
tusen takk skal Bamse ha.
Hei hurra for Bamsefar
som er så snill og rar.

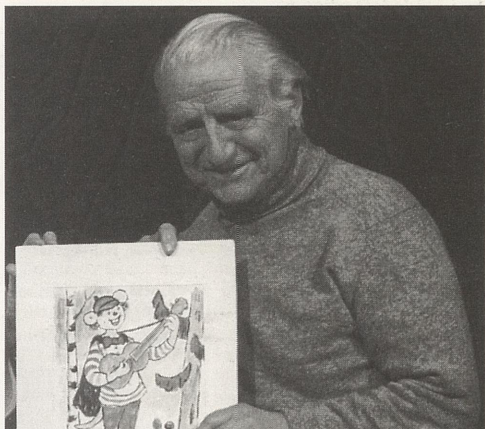

Foto: Frits Solvang

THORBJØRN EGNER

Alle nordmenn kjenner Thorbjørn Egner! For flere generasjoner norske skolebarn har lesebøkene hans vært allemannseie.

Dessverre lever han ikke lenger. Mannen som var født 12/12 1912 døde på selveste julaften i 1990, 78 år gammel. Men alle de andre kjente og kjære figurene hans lever videre. De er udødeliggjort i lesebøkene som kom i 16 bind i tiden 1950-68 og ikke minst gjennom stykkene "Karius og Baktus" (1948), "Klatremus og de andre dyrene i Hakkebakkeskogen" (1953) og "Folk og røvere i Kardemomme by" (1955).

Det er ikke bare vi i Norge som har et forhold til dem. Thorbjørn Egners lesebøker er aktuelt skolestoff over hele kloden og nest etter Ibsen er han den mest spilte dramatikeren vårt land har fostret. Teaterstykkene hans er hittil oppført på mer enn hundre teatre rundt omkring i verden. Kveldens stykke er alene oppført på 52 forskjellige teatre.

Egner var ikke bare en spesiell og høyt elsket forfatter. I tillegg illustrerte han selv bøkene sine og tegnet ut teaterdekorasjonene ned til minste detalj. Til oppsetningen av "Dyrene i Hakkebakkeskogen" brukte Egner melodier komponert av Christian Hartmann, men han skrev også selv melodi til mange av visene sine. Kort sagt, han diktet en hel liten verden til oss, og som han selv uttrykte det: "Hakkebakkeskogen kan minne om vår egen store verden. Her finnes, liksom hos oss, en lengsel etter fred, trygghet og respekt for hverandre."

Depotbiblioteket

02sd 14 290

DEN NATIONALE SCENE

Programhefte for Den Nationale Scene nr. 9/94
Ansvarlig utgiver: Tom Remlov
Redaktør: Sverre Chr. Wilhelmsen
Redaksjonens adresse: Postboks 78, 5001 Bergen
Telefon 55901780
Grafisk utforming: Marketing Team A/S
Trykk: Havel AS

Teatrets samarbeidspartnere:

